

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 34146/20
Алмир БИЛАЛОВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора
21. јануара 2025. године у саставу:

Peeter Roosma, *председник*,

Diana Kovatcheva,

Матеја Ђуровић, *судије*,

и Olga Chernishova, *заменица секретара одељења*,

Имајући у виду:

представку (број 34146/20) против Републике Србије, коју је Суду по члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенција) поднео 23. јула 2020. године држављанин Србије, господин Алмир Билаловић (у даљем тексту: подносилац), рођен 1978. године, с пребивалиштем у Новом Пазару, којег пред Судом заступа господин Б. Роглић, адвокат из Новог Пазара;

одлуку да се о притужбама према члану 6. став 1. Конвенције, које се односе на правну сигурност, и према члану 1. Протокола број 1, у вези са правом подносиоца на мирно уживање имовине, обавести Влада Републике Србије (у даљем тексту: Влада), коју заступа њихова заступница, госпођа З. Јадријевић Младар, заступница Србије пред Европском суду за људска права, и да се остатак представке прогласи неприхватљивим;

запажања странака;

Након већања, одлучује као што следи:

ПРЕДМЕТ СЛУЧАЈА

1. Представка се односи на наводну повреду начела правне сигурности која је резултат укидања налога за извршење и *de facto* поништења правноснажне пресуде донете у корист подносиоца.

2. Основни суд у Новом Пазару је 21. марта 2017. године усвојио тужбу подносиоца против његовог послодавца за исплату одређених накнада, предвиђених Одлуком о накнадама и другим примањима запослених у градским управама и изабраних, односно постављених лица. Пресуда је постала правноснажна 9. августа 2017., а у потпуности је извршена 29. септембра 2017. на основу решења о извршењу од 18. септембра 2017. године.

3. У међувремену, по захтеву за оцену уставности поменуте одлуке, Уставни суд ју је 22. јуна 2017. године прогласио неуставном. Та одлука је објављена 15. августа 2017. и ступила је на снагу 19. августа 2017. године.

4. Након тога, Виши суд у Новом Пазару је 27. фебруара 2018. године укинуо решење о извршењу (које је засновано на пресуди од 21. марта 2017. године) у предмету подносиоца, позивајући се на члан 60. Закона о Уставном суду, којим је прописано да више није могуће извршење пресуда на основу прописа који су проглашени неуставним.

5. Како је извршење већ спроведено, против подносиоца захтева је покренут нови противизвршни поступак за враћање износа који је добио извршењем пресуде од 21.03.2017. године. Ново решење о извршењу је донето 24. маја 2018. године. Виши суд у Новом Пазару је 11. октобра 2018. године одбио жалбу подносиоца на ту одлуку.

6. Подносилац је 9. јула 2018. године поднео уставну жалбу против решења од 27. фебруара 2018. године. Уставни суд је 5. новембра 2019. године одбацио уставну жалбу као неблаговремену.

7. Уставни суд је 4. јуна 2020. године одбацио другу уставну жалбу коју је поднео подносилац као неосновану. Уставни суд је такође приметио да док је подносиочева друга уставна жалба формално поднета против одлуке од 11. октобра 2018. године, његове притужбе су се у суштини на одлуку од 27. фебруара 2018. која није могла бити предмет оцене уставности.

8. Подносилац се притуживао на основу члана 6. Конвенције и члана 1. Протокола број 1. уз Конвенцију да је немогућношћу извршења правоснажне пресуде грађанског суда која је донета у његову корист прекршено начело правне сигурности, као и његово право на мирно уживање имовине.

ОЦЕНА СУДА

9. Влада је навела да подносилац није обавестио Суд о решењу Уставног суда од 5. новембра 2019. године по уставној жалби коју је подносилац поднео неблаговремено против решења другостепеног суда од 27. фебруара 2018. којом је укинута решење о извршењу од 18. септембра 2017. године.

10. Подносилац није оспорио наведену чињеницу.

11. Суд понавља да се представка може одбацити због злоупотребе права на појединачну представку у смислу члана 35. став 3 (а) Конвенције, ако је, између осталог, свесно заснована на лажним информацијама и уколико су информације и документи намерно изостављени, у случају да су познати од почетка, као и у случају да је дошло до нових значајних догађаја у току поступка. Непотпуна, а самим тим и обмањујућа информација, може представљати злоупотребу права на представку, нарочито ако се информација тиче саме суштине предмета и ако се не пружи довољно добро објашњење за неоткривање такве информације (видети *Грос против Швајцарске* [ВВ], број 67810/10, став 28, ЕСЉП 2014, и *С.А.С. против Француске* (ВВ), број 43835/11, став 67, од 1. јула 2014. године; и *Маркишић против Србије* (одл.) (Одбор), број 45825/13, од 14. маја 2019. године).

12. Осврћући се на овај случај, Суд примећује да је Уставни суд 5. новембра 2019. године одбацио уставну жалбу подносиоца као неблаговремену. Подносилац није обавестио Суд о наведеном решењу пре него што је обавештење о представи достављено Влади, при чему није понуђено ниједно уверљиво објашњење за такав пропуст.

13. Узимајући у обзир чињеницу да се задржане информације односе на саму суштину представке, Суд сматра да је такво поступање било у супротности са сврхом права на појединачну представку.

14. С обзиром на горе наведено, Суд сматра да ова представка представља злоупотребу права на појединачну представку и да мора да буде одбачена у складу са чланом 35. ст. 3. (а) и 4. Конвенције.

Из ових разлога, Суд, једногласно,

Проглашава представку неприхватљивом.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаном облику 13. фебруара 2025. године.

Olga Chernishova
заменица секретара

Peeter Roosma
председник